

גליון 404
שנה ט' תש"פסיפורי
צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קליימן על האישי לשרתנו בתמונה

סיפורי חז"ל

כיבוד אם

פעם אחת באה אמו של התנא רבי ישמעאל אל בית המדרש והתלוננה לפני החכמים: "בני ישמעאל אינו מכבד אותי". החכמים נבהלו ותמהו: כיצד יתכן הדבר? איך יכול להיות שהתנא הגדול רבי ישמעאל לא יכבד את אמו? שאלו את האם הצדקנית: במה אין הוא מכבד אותך? ספרה אמו של רבי ישמעאל: אני אוהבת מאד את התורה ומכבדת את לומדיה, ואני מאושרת מאד על שבני הוא מגדולי החכמים, כאשר חוזר בני מבית המדרש, לאחר יום שלם של עיסוק בתורה, רבה שמחתי לקראתו, אני מבקשת או לרחוץ את רגליו ורוצה לשתות את המים שרחץ בהם את רגליו הקדושות, אך בני אינו מסכים שאעשה זאת, והוא מסרב למלאות בקשתי, לאפשר לי לשתות מן המים.

כשמעו זאת החכמים, הבינו שרבי ישמעאל מסרב, כיוון שאינו רוצה להטריח אותה, וכן משום שהוא רוצה לשמור על כבודה. בכל זאת הורו החכמים על רבי ישמעאל לציית לאמו ולעשות כרצונה, כיון שמילוי רצונה של אמה הוא כבודה. עשה כרצון אמך, אמרו לו החכמים, אף זהו כיבוד אם.

פרשת השבוע

לא תבשל גדי בחלב אמו

(ל"ד - כ"ו)

בכמות החלב שהתערבה כדי לאסור את כל התבשיל, אמנם מדובר במקום הפסד מרובה גם שעת הדחק, אולם ההלכה בנידון ברורה וחותכת, התבשיל אסור מדין תערובת בשר בחלב. לכן לבייתך אמר רבי שמואל למבשלת, שובי לכאן בעוד שעה. מיד לאחר שיצאה, שלח לקרוא לחלבן, לכשהגיע, סגר רבי שמואל את הדלת במפתח, ובארבע עיניים בקשו בכל לשון של בקשה שיגלה לו ורק לו, כמה מים נוהג הוא למהול בתוך החלב? החלבן בא במבוכה, אולם רבי שמואל הוסיף להפציר בו והבטיח לו שלא יגלה ויפרסם סוד זה, אז גילה לו רו זה. חישב רבה של ירושלים ומצא, כי לאחר שהתרבה שיעור המים, הרי בטל החלב בשישים והבשר מותר באכילה. נשמה המבשלת לרווחה ולאנשי החברה קדישא היה תבשיל כשר לסעודה שלאחר הצום.

מסופר: בשנה אחת בבוקר של יום ז' באדר, נכנסה לחדרו של הגה"ק רבי שמואל סלנט זיע"א רבה של עיה"ק ירושלים תובב"א, אשה שפרנסתה היתה מבישול מאכלים לשמחות ולאירועים שונים. חרדה ודאגה היתה נסוכה על פניה, בקול רועד סחה לרבה של ירושלים על האסון שאירע לה, כאשר תוך כדי הכנת האוכל לסעודת ההילולה של משה רבינו ע"ה, האמורה להיערך כמדי שנה בערבו של יום ז' באדר על ידי אנשי החברה קדישא. התהפך כד החלב וכל תכולתו נשפכה לתוך התבשיל הבשרי, לאנשי הח"ק לא יהיה במה לשבור את צומם, אנה היא באה? רבי שמואל האזין בקשב, לבו נחמץ על צערה של בת ישראל. קודם לכל שיגר את אחד ממקורביו שיבדוק את כמות החלב שמצאה את מקומה מחוץ לסיר, על השולחן והרצפה. הוא ערך את החישוב והגיע למסקנה הבלתי נמנעת, יש

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים 6:23 ת"א: 6:25 ר"ת: 7:01

פרשת כי תשא - פרה

זמני כניסת השבת

ירושלים: 5:10 ת"א: 5:25

והחלה לשקוע בתוך הבוץ הודוני, כשהוא אוחז בשתי ידי במרכבה השוקעת, נסחף גם השר – אשר נסע באותה מרכבה – אל עמקי הביצה, והוא הוא שזעק בקולי קולות לעזרה.

בלי להתמהמה לקח העשיר היהודי חבל עבה, קשר את קצהו לעגלה הטובעת ואת הקצה השני לעגלתו, ואז הצליף בסוסים שהחלו לדהור וחילצו את העגלה הטובעת מהבוץ, עם העגלה חולץ גם השר הפולני אשר נסע בה. מראהו של השר העולה מן הביצה לא היה מלבב כלל וכלל, בגדיו היו מרופשים, והוא רעד מקור ומבושה גם יחד. העשיר חס על האיש העלוב שלפניו, ונתן לו מזון ומשקה להשיב את נפשו, ורק לאחר שהתאושש שאלו: מנין אתה? "מוורשה" ענה השר. "גם אני מוורשה" הגיב היהודי, "ועתה פני מועדות לשם, תוכל אפוא להצטרף אלי ולנסוע בעגלתי", השר הפולני הסכים, ובהגיעם לוורשה הביא העשיר את השר אל ביתו, שם טיפל בו כאב מסור, ובבוקר המחרת כשהוא מאושש לחלוטין עזב השר את ביתו של היהודי ובפיו מלות תודות חמות.

חלפו ימים מעטים, והיהודי הוזמן אל אותו שר, עתה, בשבתו בלשכתו המהודרת, כשמראהו אומר כבוד, שאל את היהודי: במה אוכל לגמול לך על שהצלת אותי? אינני מבקש כל גמול על מעשי, השיב היהודי, "שכרי וגמולי הוא בכך שהצלתי חיי אדם". אם כך, ארשום לפני את שמך וכתובתך, כדי שתמיד אזכור מיהו האדם שהציל את חיי, ואכן רשם השר את הדבר בספר הזכרונות. ימים רבים עברו מאז אותו מאורע, וגלגל הזמן הסובב ללא הרף, הוריד מטה מטה את היהודי העשיר, הוא אשר עשה עד כה חיל בעסקיו נאלץ למכור את כל רכושו, ואף את ביתו, ואף את רהיטיו ובגדיו אילצו נסיבות השעה למכור, שכן בידו לא נותרה אפילו פרוטה אחת. משנפרד מרכושו ומכל אשר לו, לא נותר לו אלא לחזור על פתחי נדיבים ולפשוט יד, מעיר לעיר ומכפר לכפר כתת רגליו, והתחנן למטבע עלובה או לפת לחם להחיות את נפשו, עשר שנים תמימות עברו על אותו יהודי בסבל רב, ובזמן הארוך הספיק לשכוח כי אי פעם היה עשיר ובעל נכסים, שעל פתח ביתו המהודר התדפקו עניים ופושטי יד.

לא יפלא אפוא, כי בראותו מרכבה הדורה חולפת ברחוב העיר, קרב אליה והושיט ידו אל היושב בתוכה. בעגלה ישב לא אחר מאשר שר המחוז של וורשה, הוא הביט בפניו של היהודי העלוב ואמר: "בוא הנה יהודי". מילותיו של השר הנכבד החרידו את העני, "מי יודע מה מתכון הוא לעולל לי" חלפה מחשבה במוחו, והוא נשא את רגליו ונמלט מהמקום, מוותר על הנדבה שביקש מהשר. "רוץ בעקבותיו והבא אותו הנה" פקד השר על משרתו, ואמנם, מקץ כמה רגעים היה היהודי רוטט מאימה בתוך מרכבת השר. "אל תחשוש ממני, לא אגרום לך כל רע" קולו של השר היה נעים ומלבב, "רצוני לדעת רק זאת: מה שמך?" אמר היהודי את שמו, ופני השר התבהרו.

הן גמלת לי טובה והסעת אותי בעגלתך לליזענסק

מסופר על הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א שביקש לנסוע אל רבו הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, ואולם כסף לשכור עגלה לא היה לו, החליט אפוא לעשות ברגליו את הדרך הארוכה, בדרכו נעצרה לידו עגלה ובו ישב חסיד עשיר מהעיר וורשה, פנה אליו רבי דוד ושאל: להיכן אתה נוסע? "לליזענסק אל הצדיק רבי אלימלך" השיב העשיר, שאל רבי דוד התוכל להסיעני בעגלתך? התהרהר האיש לרגע קט, ולבסוף הפטיר: "עלה!" סבור אותו עשיר, כי הנוסע שבעגלתו אינו אלא אחד מאותם יהודים המתהלכים בדרכים ומידי פעם פושטים ידם לקבץ נדבות, ועל כן דיבר אליו בזלזול ואף לגלג עליו לא מעט. שמע רבי דוד את מילות הלעג והבוז, ושתק, כך נמשכה הנסיעה, העשיר לועג, ורבי דוד ממלא פיו מים.

בהגיעם לפתח מעונו של רבי אלימלך, עצרה העגלה והעשיר נחפו לרדת ולהיכנס לחדרו של הצדיק, גם רבי דוד ירד מן העגלה, אולם הוא כלל לא נחפו להיכנס אל רבו, בטרם יכנס, עליו להכין עצמו כראוי. חלף אפוא זמן מה עד שנכנס רבי דוד אל רבי אלימלך מליזענסק, ואולם, משנכנס נתמשכה שיחתם של שני הצדיקים זמן רב מאד. והעשיר, משנוכח כי רבי אלימלך משוחח עם הנוסע "שלו" זמן רב כל כך, הבין כי אותו נוסע אינו אדם פשוט כלל ועיקר, ומן הסתם אדם גדול הוא, וחשב לעצמו: אני העזתי ללעוג לו ולהתקלס בו. מצפונו ייסר אותו והוא החליט להמתין לאיש ולהסיעו בדרך חזרה.

אך משיצא הנוסע – הלוא הוא רבי דוד – מחדרו של הצדיק לאחר שתי שעות שיחה, פנה אל העשיר הממתין לו ואמר: "עלי לשהות כאן זמן מה, ועל כן לא אחזור עמך, סע איפוא לבד לדרכך, ובהיותך בדרך יגיע לאזניך קול צווחה, לך בעקבות אותו קול, ואז כבר תדע מה עליך לעשות". עתה היה בטוח העשיר, ללא כל ספק, כי הנוסע הנו אדם מורם מעם, ללא אומר ודברים עזב את המקום ויצא לדרך.

העגלה התנהלה על אם הדרך, הסוסים משכוהו בעוז והגלגלים השמיעו קולות שקשוק, כבר עשו הסוסים את מחצית הדרך והגיעו לקרבת יער עבות – כשנשמעה לפתע צעקה נוקבת, מאן-דהו זעק דבר מה בשפה הפולנית. כמו חיכה לזעקה זו, הודקף העשיר על מקומו, הקול הוסיף להישמע, כאילו בוקע הוא ממעבה היער, הטה העשיר את עגלה מדרך המלך, והסוסים החלו לצעוד בשבילי היער. כל אותו עת המשיך אותו אלמוני לזעוק זעקות אימים, הקולות הלכו וגברו, ככל שהתקדמו הסוסים בין סבכי העצים. והנה עצרו הסוסים מלכת: סבך העצים התדלדל בבת אחת, ובהמשך נראתה ביצה עכורה. זעקות האימים נשמעו קרובות וברורות, הביט העשיר נכחו וראה מאין בא הקול: מרכבה הדורה, רתומה לשני סוסים, גלשה אל תוך הביצה התובענית,

משל ונמשל

לכם ראוי השלל והשפע לבא בראשונה

משל ששמעתי מאמ"ז וללה"ה (הבעש"ט הק' זיע"א) למלך שעשה מלחמה, ויש לו חיילות רבים, יש מהם הולכי רגלים, ויש מהם רוכבי סוסים, ודרך המלחמה הוא, שאותם הולכי רגליים הם עומדים בקשרי המלחמה מקושרים ומשולבים אחד אל אחד, ולא יסורו כי מקושרים הם יחד בטבעות ברזל, והם העומדים בעומק המלחמה שאי אפשר להם לברוח אנה ואנה, והרוכבי סוסים אף שהם גם כן במלחמה, כשבא עליהם המלחמה בחזקה הם בורחים בסוסייהם ואין מוסרים נפשם, אבל הרגליים הם מוסרים נפשם במלחמה בשביל כבוד המלך, וכשה' עוזר להם שמנצחין המלחמה, אזי באים הרוכבים ובוזזים השלל, כי יש להם סוסים שיוכלו שאת ונותנים עליהם משא. אבל הרגליים אינם לוקחים מהשלל כלל, רק מעט לחם ומים בכדי להחיות את נפשם ליום אחד, על כל פנים כי כבוד עליהם המשא טורח כובד השלל, ודי לו בשלל נפשו, ובוטח הוא הלא כולנו עובדים מלך אחד בעד כבודו הרמה, וכשיחסר לי איזה דבר בשעת השלום, אזי יתן לי הרוכב מהשלל הרבה שלקח הוא, כי מלך אחד אנחנו עובדים ובודאי יש לנו חלק בזה השלל. יותר מהם כי אנחנו הגורמים בעזרת השי"ת ניצוח המלחמה במסירת נפשנו, והם אינם עושים כן ואינם רוצים ליתן להם משללם אף מוזן סעודה אחת באומרם שהם גרמו ניצוח המלחמה.

והנמשל מובן, כי אנשי הצורה ועובדי השם, הם הרגליים הם המוסרים נפשם תמיד על כבוד המלך, מלכו של עולם, והם שמנצחים המלחמה להשבת כל המקטרגים והמשיטנים הקמים עליהם ורוצים למנוע השפע מן העולם, ועל ידם יורד השפע לעולם, והרוכבים הם אנשי החומר אשר רוכבים על סוסים גדולים וטובים, הם המזלות שלהם ובשעת ניצוח המלחמה והשפע בא לעולם, הם חוטפים הרבה שפע, ואנשי הצורה די להם בספוק יום יום בדרך התורה והביטחון, ודי להם בניצוח המלחמה, שכבוד המלך נתגדל ודעתם שאנשי החומר בודאי יספיקו להם די צורכם, כי הם באמת העיקר, והם לא כן ידמו ואינם רוצים ליתן להם כלום, ואומרים לנו המים והשפע, עד אשר יעורר עצמו המלך בחסדו הגדול ולהסתכל על עובדיו, ואז בודאי יתן להם השם בחסדו הגדול כל טוב, ויבושו כל המצירים אתכם וירויח לכם בחסדו הגדול בכל טוב, כי הוא היודע באמת שבכם תלוי הניצחון ולכם ראוי השלל והשפע לבא בראשונה.

(דגל מחנה אפרים)

"המכיר אתה אותי?" שאל את העני הרועד, לא... ענה העני, אם כך, המשיך שר המחזון, אזכיר לך דבר מה, האם יער וביצה ומרכבה טובעת אומרים לך משהו? היהודי הנהן בראשו. "אני הוא אותו שר שהצלת אז מטביעה" אמר שר המחזון, "ואולם באותו עת היית עשיר ונכבד, כיצד אפוא הגעת למצב בו אתה שרוי היום? במילים מקוטעות סח לו היהודי את כל המוצאות אותו בעשר שנים האחרונות, "מצבי השתנה מקצה אל קצה" סיים באנחה, "עד כי איני זוכר כלל את הימים בהם הייתי בעל נכסים".

לא ירחק היום, ותשוב ותיזכר בכך, אמר השר בקול נלבב, "הנה לך אלפיים רובלים, בסכום זה תוכל לפתוח בעסקי מסחר ולשקם את עצמך". מעודד ומאושש פתח היהודי דף חדש בחייו, הוא החל לעסוק במסחר וההצלחה האירה לו פנים, ומקץ זמן לא רב שב להיות עשיר ובעל נכסים.

שנים רבות חלפו מאז אותה נסיעה אל הצדיק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, ובנתיים התבקש רבי אלימלך לישיבה של מעלה, ואת מקומו, כמנהיגם של החסידים, מילא ה"חזוה" הקדוש מלובלין, גם רבי דוד מלעלוב זיע"א שאותו הסיע יהודי זה אל רבי אלימלך, יצא שמעו בקרב קהילות ישראל והוא נודע כאחד מצדיקי הדור ומנהיגיו. ואולם, כל אותה עת לא ידע אותו יהודי כי הנוסע בעגלתו, אותו נוסע שבו העז לזלזול, לא היה אלא רבי דוד מלעלוב. עתה, מששב למעמדו ולעושרו, החליט האיש לנסוע אל צדיק הדור, רבי דוד, ניצב הוא לפני הצדיק, שטח את בקשותיו, וכלל לא עלה על דעתו, כי אי פעם ראה את הרבי. אך רבי דוד הכיר את הבא, ברגע שדרכו רגלי האיש על סף חדרו ידע רבי דוד מיהו האיש, ובלי להתמהמה ביקש, "אנא ספר לי כל מה שעבר עליך בשנים האחרונות". והאיש סיפר: על כך שהציל את השר הפולני, ועל קורותיו בעשר שנות עוניו, ולבסוף, על ההצלחה שבאה לו ממקור בלתי צפוי.

כל אותה עת ישב רבי מחריש ונענע בראשו, "דע לך" אמר משייים היהודי את דבריו, "כי אני הוא האיש שנסע בעגלתך, ובעת שעלבת בי ולעגת לי גזרו עליך בשמים מיתה, הגזירה נודעה לי, ובהגיעי באותו יום אל רבי אלימלך, נכנסתי אל חדרו לטכס עצה, כיצד להעביר את רוע הגזירה, ואמנם, לבסוף הצלחנו להגיע למעין פשרה: נגזר כי תהפוך לעני, ומכיון שעני חשוב כמת, יהיה העונש הזה כפרה על עונך. "ולמה הגיע הקץ לעניי אחרי עשר שנים?" שאל האיש הנפעם. השיב לו הצדיק: הן גמלת לי טובה והסעת אותי בעגלתך לליזענסק, וזה היה מעשה חסד, משום כך רציתי לגמול לך טובה תחת טובה, והשתדלתי כי מקץ עשר שנים יבוא הקץ לטבלך ותשוב למעמדך הקודם.

צ'ין אדם לחברו

פרוס לרעב לחמך

מלבד גאונותו העצומה של הגה"ק רבי שמואל אליעזר איידלש (המהרש"א), מפורסם היה בצדקותו וטוב לבו, אמרו עליו כי כל אותן השנים שהיה רב באוסטראה, לא היה בכל העיר יהודי רעב לחם, חותנתה העשירה נדיבת הלב מרת איידל, שזכתה כי חתנה יקרא על שמה (איידלש) היא שהחזיקה על חשבונה במשך עשרים שנה את כל תלמידי ישיבתו הגדולה, והיא שפתחה את אוצרותיה, כדי לתת פת לאורחים, לחם לרעבים וצדקה לעניים. פעם היה מעשה, שנכנס לבית מדרשו אחד מן הנחתומים שבעיר כדי להתפלל בציבור, הבחין המהרש"א בנחתום זה כי פניו עגומות, קרא לו ושאלו: מפני מה פניך עצובות? הביע לפניו הנחתום את צערו: היריד שהיה השבוע בעירו גרם לי הפסד מרובה, הכנתי הרבה פת לשוק, ולא מכרתי כמעט כלום. אמר לו המהרש"א: לך והבא לביתי את כל הלחם שאפית, כשהביא את הלחם, צוה המהרש"א לשלם לנחתום את דמיו, ואת הלחם חילק לעניים.

רגישותו של רבי שלמה זלמן

מסופר על זוג שבאו אל הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבך זיע"א (יומא דהילולא כ' אדר) בשאלה: נולד להם בן זכר, והאבא מבקש לתת לו את השם מנדל ע"ש אחד מסבותיו, והאמא לא רוצה בשום אופן בטענה, שבאותו בנין נפטר ל"ע ילד בשם מנדל, ולכן חוששת לשם הזה. נענה רבי שלמה זלמן ואמר: שניכם צודקים, אבל דעתי היא

שלא כדאי לתת את השם מנדל, נזעק האבא ושאל: הרי הרב אמר שאני צודק, למה לא לתת את השם של סבי? ענה הצדיק: תארו לעצמכם, בעוד כמה שנים ירד ילדכם יגדל וירד לשחק למטה, והאמא תקרא לו לעלות הביתה, וכשתצעק "מנדל" לעלות הביתה, אז עלולה האם השכולה שאיבדה את בנה להיזכר בבנה האהוב, ויגרם לה צער וחלישות הדעת, ומסיבה זו אמרתי לא לתת. שמע האבא, הבין וקיבל.

לאהוב את הרשע

שאל תלמיד את הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זיע"א: כתוב "ואהבת לרעך כמוך" האין אפשר לאהוב אדם רשע? השיבו רבי שמעלקא: כל הנשמות הן נשמה אחת, כשם שנשמתך נמצאת בכל גופך ופעמים יארע שידך טועה והיא מכה את עצמך, האם תיקח מקל ותייסר את ירך מפני שלא נזרה ותגדיל עוד את כאבך? כן הוא הדבר בשעה שחברך אשר נשמתו היא נשמתך גורם לך רעה מחוסר דעת, אם תגמול לו רעה הרי אתה עושה רעה לעצמך.

מציע מיטה לעצמי

רגיל היה הגה"ק רבי ליבר חריף מבארדיטשוב זיע"א להציע בעצמו את המיטות לאורחים, פעם סירב אחד האורחים וטען: רבנו אין זה לפי כבודו, נענה רבי ליבר ואמר לו: הינך טועה, אתה חושב שאני מציע לך מיטה, למעשה אני מציע לעצמי מיטה לעתיד לבוא

הילולא דצדקיא

שבת קודש י"ח אדר הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר ב"ר פינחס (תר"ל)

יום ראשון י"ט אדר

הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב (צמח דוד - תרל"ד)

הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים מקאסוב (תר"מ)

הרה"ק רבי אברהם מפאריסאב ב"ר יהושע אשר מפאריסאב (תרע"ב)

הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה

ב"ר אברהם יצחק (תרפ"ח)

הגה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה זונענפעלד (תרצ"ב)

יום שני כ' אדר

הגה"ק רבי יואל ב"ר שמואל (הב"ח - ה"א ת')

הגה"ק רבי שלמה זלמן אויעבאך ב"ר חיים יהודה לייב (תשנ"ה)

יום שלישי כ"א אדר

הרה"ק רבי אלימלך מליזונסק ב"ר אליעזר ליפמן (תקמ"ז)

יום רביעי כ"ב אדר

הגה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה אברהם הכהן מאיזמיר (שבת מוסר - תפ"ט)

הרה"ק רבי יוסף בלאך אב"ד סטאנוב ב"ר אברהם (גנוי יוסף - תקנ"ג)

יום חמישי כ"ג אדר

הרה"ק רבי חיים חייקא מאמדור ב"ר שמואל (תלמיד המגיד - תקמ"ז)

הרה"ק רבי יצחק מאיר ב"ר ישראל מגור (חידושי הרי"ם - תרכ"ז)

הרה"ק רבי יצחק יעקב מביאלא ב"ר נתן דוב (דברי בינה - תרס"ז)

יום שישי כ"ד אדר

הרה"ק רבי יצחק ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרס"ד)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אדר" רמזים יוסף התרים על המעשים.

עשרה ראשונים (א')

(א) ישכים אדם לבית הכנסת, כדי שימנה עם העשרה הראשונים. (שו"ע או"ח סימן צ', סעיף י"ד)

(ב) הבא מעשרה ראשונים, אפילו מאה באים אחריו, מקבל שכר כנגד כולם. (ברכות דף מ"ז ע"ב)

(ג) גם בשבת דאין דרך להשכים, ישתדל להיות מעשרה ראשונים. (בן יהוידע, על מסכת ברכות, שם)

(ד) טוב שיתאספו עשרה, ויבואו ביחד לבית הכנסת. (זוהר ח"ג, פרשת נשא, דף קכ"ז ע"א)

(ה) גם בעשרה הראשונים, כל אחד שמקדים לחבירו, הוא זוכה יותר. (מעדני יו"ט, פ"א, סימן ז', אות י')

במקום זה אפשר להזכיר

שמות לע"נ או בעת שמחה

052-7144471

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז